

Isten

Vannak itt a parkban zöld pingpongasztalok. Vannak piros támlás padok, körbefutnak kőpárkányok, le lehet ülni, hideg van, süt az áprilisi szél is, taréjozik a Duna, vehetek szemben egy szelet pizzát, kiigényelhetem a bankból az összes-nemsok pénzem, és közben arra gondolok, mi a kérdés. Lásd fent a címet. Mert, ugye, ezt a nagyot, hogy egyébként háború vagy béke, vele vagy nélküle, így szó-kás. A kisemmi közepén eldöntjük, mint egy hadikiáltvány utolsó mondatát. De nem az a kérdés szerintem, van-e, nincs-e, hány kiló, mit tud a fekete lyukról, ami én magam vagyok, tud-e magyarul, hanem hogy lenne-e rá igény. Mert van igény, van iránta vágy, óhaj, sóhaj, ha egyszerre csak valamiért, egy kisebb bajért, lelki földrengésért (kis képzav, ok) veszedelem miatt hiányozni kezd, mert a probléma túlnő rajtunk, árnyat vet ránk, és azt gondoljuk, mégis csak jobb lenne, ha valaki segítene, belenyúlna a véráztatta dramaturgiába, és ez ne egy másik, esendő ember legyen, hanem ő. A vágy villamosa. Gondviselés, kegyelem, Saul szeme világa, Mekk Elek, egyebek. Mondom, én itt a világ szélén alig vagyok. Nem is vagyok, fűszál, mákszem, eltévedt kicsi ondó, aki az Antarktison találja magát, a picsába, de hideg van. Szóval ezzel a megjegyzéssel, fölvezetéssel én azt mondom, nem. Nem kell, nem kérem, nem igénylem, nincsen szükségem rá. Nagyon sajnálom. Senkinek a jogát el nem vitatom, hogy rátaláljon, hogy azt tételezze, a lelke szegletében megtalálja egy reggel, mint egy pislogó egeret, kirágtam belőled a rosszat, kislány. Kisfiú. Szóval nincs itten semmi fennkölt, sem magasztos, nincs itten semmi szent krucifiksz, és ha a szó elégtelennek tűnik is bizonyos eseményekre, azok az események emberi események, emberi tettek, érteő csinálta, készítette és alkotta, következőképpen, ha az nem szolgál az egészségnek, a haladásnak, urambocsá borzalom/botrány, akkor is az emberre tartozik. Senki másra. Minden rám tartozik, minden petárda, az összes bizbasz az enyém. Én gondom, én fájdalom, nem hiszek abban, hogy helyettem bárki is úgy (kereszt általi, írja a boncorvos, sokk) meghalt. Solferino az ezernyi haldokló sebesülttel, Auschwitz, Bucsa a tiéd. Ne hívjad az isteni 911-et, nem segít. Nem úgy segít. Különben hívjad. A zsidó ember azt mondja, ha ő imádkozik, az munka. Kapál, ás, emel, leereszt. Cipel. Akkor ő dolgozik. Ez nekem tetszik. Egy keresztény ember mit tesz, ha imádkozik? Kérem szépen, többszöri igénylés után úgy látom, azt tapasztalom, hogy kívánságaim, óhajaim nemigen teljesültek. Magatartásom pedig, izé, javul. Javulgat, na. Csipkedd már magad egy kicsit, Uram. Mert a várakozás is munka, nemdebár. Na, bumm. Egy dolgot hiszek, hogy lehet úgy beszélni, mintha lenne. Lehet úgy vallani, magunknak, a másoknak, mintha volna. De mint tudjuk, azok is csak a fűszál szempontjai. Fűnyelv. Mindig mást mond, mint a rét, amit a fűszál nem is lát, és nem is fog látni soha.